

VOLT EGYSZER
EGY RUHÁS-
SZEKRÉNY

*finep
selection*

PATTI CALLAHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

PATTI CALLAHAN

VOLT EGYSZER
EGY RUHÁS-
SZEKRÉNY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Néha talán a tündérmesék mondják el a legjobban,
amit el kell mondani.*

C. S. LEWIS

EGY

GEORGE TALÁLKOZIK EGY OROSLÁNNAL

1950 DECEMBERE

ANGLIA, WORCESTERSHIRE

GEORGE HENRY DEVONSHIRE MÉG CSAK NYOLCÉVES, de már tudja az igazságot, nem kell külön elmondaniuk neki. Olyan szívvel született, ami nem elég erős, és ők már minden tőlük telhetőt megtettek. Ők alatt az orvosokat, a nővéreket, a szüleit és a nővérét, Megset érti. Ha meg tudnák menteni, akár a saját életük árán is megtennék, és ezt George is tudja. De nem tudják.

A szobája ablaka előtt fehér hullámokban halmozódik fel a decemberi hó. Felül az ágyban, nekitámaszkodik az anyja által folyamatosan rendezgetett, felpúpozott párnáknak. Mellette egy sötét tölgyfa asztal áll, rajta gyógyszeres üvegekkel, egy pohár vízzel és egy csésze kihűlt teával, amit az anyja hagyott ott neki. Az egész zűrzavar közepén ott van egy könyv, ami most jelent meg, C. S. Lewis *Az oroslán, a boszorkány és a ruhásszekrény* című műve.

A borítóján egy oroszlán van, és George gyakran nézegeti ezt az oroszlánt, mintha az lenne a kulcsa mindannak, amit tudni szeretne.

Olyan sok mindent szeretne tudni!

Régebben azt gondolta, hogy ha elég sokáig élne ahhoz, hogy felnőtté váljon, akkor mindenre meglenne majd a válasza. Most úgy gondolja, hogy a felnőttek sem tudják nála jobban, mi micsoda.

De a férfi, aki azt a mesekönyvet írta, amelyik George-ot a hálószobájából Narniába repíti, ő tényleg tud valamit. Hogy mi lehet *az a valami*, az rejtély.

„Egyszer volt, hol nem volt” – a legtöbb jó történet gyakran így kezdődik, de ez a szerző a könyvét mindössze négy névvel – Peter, Susan, Edmund és Lucy – és egy varázslatos szekrényvel kezdte.

George már várja, hogy Megs hazajöjjön a hétvégére az egyetemről, hogy mesélhessen neki erről a figyelemre méltó könyvről, erről a fehér világról, ahol mindig tél van, de soha nincs karácsony, ahol az állatok beszélni tudnak, és egy szekrény hátulja egy másik világba nyílik. Annyira szereti Megset, hogy nincsenek rá szavak, amikkel le tudná írni ezt az érzést.

A szobájában szemközt áll az ő saját, közönséges, fa ruhásszekrénye. Lecsúszik az ágytakaróról, és bolyhos gyapjúpapucsába dugja a lábát. A lélegzete elakad, mint mindig, amikor egy mozdulatra megzökken ez a gyenge izom, a szíve. Megvárja, amíg a szívverése lelassul, és véghez viheti a tervét, aztán végigcsoszog a padlón. Mindkét kezét a vastag fogantyúkra teszi, és kinyitja a nehéz ajtókat.

Ezen a ruhásszekrényen nincsen tükör, mint a könyvben, csak fák és madarak vannak belevésve. Az ajtók nyikorognak, és George megpillantja az ott lógó néhány ruhadarabját. (Egy olyan fiúnak, aki többnyire az ágyban éli az életét, nincs szüksége sok ingre és nadrágra.) Látja a család gyapjúkabátjait és azokat a ruhákat, amik nem

férnek el a szülei túlzásúfolt szekrényében. Tudja, hogy ennek a szekrénynek nincs titkos hátsó része, és nem sétálhat át rajta, hogy rátaláljon egy havas erdőre, egy lámpaoszlopra és egy faunra, aki elviszi egy nagy kalandra.

Annyit tehet, hogy beül oda, lehunyja a szemét, és eljuttatja magát abba a képzeletbeli világba, ahol saját kalandjai lehetnek, ahol elmenekülhet a nagyon is valóságos világ elől, a teste nem öregszik meg, és az anyukája nem sír a konyhában. Azt hiszi, hogy nem hallja őt, pedig hallja.

Félretolja a kabátokat, az ingeket és a ruhákat, aztán bebújik. Kicsi fiú, nem olyan nagy, mint amekkorának egy nyolcéves fiúnak lennie kell, de elég nagy ahhoz, hogy a mellkasához kelljen szorítania a lábát, miközben a szekrény leghátsó részébe kúszik. Soha nem húzza be teljesen az ajtót, hiszen a könyvbéli Lucy megtanította neki, hogy *soha* nem szabad becsukni a szekrényajtót, ha bent van.

A sötétség beborítja, és egészen jó érzés, hogy az anyja rózsaparfűmjének az illata és a molyirtó szaga veszi körül (akárcsak a könyvben), és még egy kis fás illat, mintha erdőben lenne. Ahogy belehajol, érzi a szekrény szilárd hátulját, és hosszan kifújja a levegőt. Behunyja a szemét, és maga elé idézi a képet, ahogyan egy beszélő hód meghívja őt teára az ágakból épített gátra.

Elmosolyodik.

Nem is fél annyira, mint ahogy a családja gondolja. Semmi sem fáj, és nem számít arra, hogy fájni fog, amikor a szíve majd egyszer megáll. Csak fáradt, és az alvás nem is olyan rossz dolog.

Elég könyvet olvasott már (mert mi mást lehetne csinálni az ágyban?) ahhoz, hogy tudja, Narnia nem valóságos, vagy nem úgy valóságos, ahogy a felnőttek valóságosnak neveznek dolgokat. (De hát mit tudnak ők?) A professzor azonban, aki erről a varázslatos helyről

írt, nagyon is valóságos, és csak egy vonatútra lakik innen, Oxfordban, ahol Megs iskolába jár. Ez az ember tudná a választ a kérdéseire.

Honnan jött az oroszlán, a fehér boszorkány, a faunok, a hódok és a várak földje?

Hogyan tudott Aslan – aki olyan valóságos, mint bármelyik élőlény, akit a fiú valaha ismert – egy könyv lapjaira ugrani?

George érzi, hogy az álom olyan csendesén közeledik felé, mint egy lopakodó oroszlán, és ő belezuhan, a két karját egy oroszlánsörény (valójában az anyja nyúlszőr bundája) köré tekerve. Mintha egy havas erdő jéghideg világa venné körül a szemhéja mögé írt, az elméjére rajzolt, az álmaiban élénken élő történetben.

KETTŐ

MEGS BELEKERÜL EGY TÖRTÉNETBE

VOLT EGYSZER, ÉS MA IS VAN EGY VÁROS a Cherwell folyó partján, egy város, ami úgy bővelkedik időtlen mesékben, mint a világ bármelyik városa. A lassú folyó Hellidonban kezdi útját, és a Temzében éri utol a sorsa, mégpedig Oxfordban, a kőtornyok és a dísztoronyok városában, ahol ez a történet és sok más is elkezdődik. Néhány történet, amit ezen az ősi helyen képzeltek el, a többi fölé magasodik, felemelkedik a tornyokból, a csendes könyvtárakból, az egyágvas szobákból, a múzeumokból és a macskaköves utcákból. Néhány ilyen történet legendává válik.

Mítosszá.

Mesévé, ami annyira a részünk lesz, mint a csontjaink.

Ám én, Margaret Louise Devonshire, akit minden ismerőse Megsnek hív, őszintén szólva nem foglalkozom ezzel. A szívem a számo-ké és az egyenleteké, a gondolataim a fizika legnagyobb rejtélyeinek a megoldása körül forognak.

December első péntekje van, és a vonaton ülök, ami Oxfordból a worcesteri Foregate állomásra visz. Onnan mindössze egy mérföldre van a London Roadon lévő otthonom. Hétfévenként gyakrabban hagyom el az egyetemem, mint a Somerville College-ba járó diáktársaim, de egyiküknek sincs olyan kisöccse, mint George, és úgy tűnik, több mint boldogok, hogy elszabadulhatnak az otthonukból és városukból. Ez Oxfordban az egyetlen olyan egyetemi kar, ahol nők is tanulhatnak. A többi hallgatót nem a barátaimnak hívom, hanem a diáktársaimnak, mert egyelőre csak azok. Talán azért alakult így, mert én abban a pillanatban elhagyom Oxfordot, amikor van egy kis szabadidőm, miközben a többiek a kocsmákban gyülekeznek, isszák a söroket, politizálnak, dámáznak és flörtölnek egymással, mintha ez lenne a világ legegyszerűbb dolga.

Egyiküknek sem merném elmondani az igazat, hogy mi minden hiányzik nekem az én Worcesteremből. Hiányzik, ahogyan elnyúlik a Severn folyó ezüst kigyója mentén, aztán hiányzik a Royal Worcester Porcelángyár zörgése, és a folyó fölött átívelő Worcester híd, aminek ragyognak a kövei a napfényben. Hiányoznak a hangafüvel borított dombok, és a Worcester-székesegyház, ami büszkén áll mindennek a közepén, és a tornyai egyenesen az ég felé törnek.

Nem mintha szomorú lennék az egyetem miatt, egyáltalán nem. Egész életemben, amióta csak az eszemet tudom, azért küzdöttem, hogy bekerüljek ide. Ezt tűztem ki célul. Tizenhét éves vagyok, az első nő a családban, aki egyetemre jár, és büszke vagyok arra, hogy a jegyeimért ösztöndíjat kaptam. Kicsit igazságtalannak tűnik, hogy ilyen ösztöndíjat és teljesen berendezett lakószobákat kapok hálószozával és egy kis nappalival, valamiért, ami olyan könnyen megy nekem, és amit annyira szeretek.

De természetesen nem annyira, mint George-ot...

Az otthon számomra a mi devonshire-i házunk, egy kőház, amit régi égerfából készített, kézzel faragott kerítés vesz körül. Az alacsony fakapu és a bejárati ajtó között a hó alatt rejtőzködve pihen az orvosi füstike és a sűrű holdruta vad kertje. A téli kopárság idején a két oldalsó ablakban szomorúan és üresen lógnak a ládák, amiket apa egyszer anyának készített a születésnapjára.

Tavaly ősszel, amikor a föld nyugovóra tért, anya olyan buzgalommal dolgozott a kertben, amelyet évek óta nem láttam, és azt hiszem, tudom, hogy miért csinálta. George-ot nem tudja életben tartani, de a virágokat és a zöldségeket, amik a gondozása alatt nőnek, azokat igen.

Ezen a napon, amikor megérkezem a házhoz, ahol egész életemben éltem, mielőtt Oxfordba indultam volna, a ház jobb végében lévő kéménysapkából füst gomolyog a magasba. Óvatosan végigsétálok a napfény kardjaitól csillogó, hóval borított kőúton. Tétovázom, mielőtt a kékre festett bejárati ajtónk kilincsére tenném a kezem.

Bárhogy is érzem magam, George számára vidámnak kell látszanom.

Kinyitom az ajtót, és meleg áramlik felém, a kandalló illata pedig annyira emlékeztet a gyermekkoromra, hogy majdnem megrogy a térdem.

De nem szabad összeomlanom.

Erősnek kell lennem.

Becsukom a bejárati ajtót, leveszem a kabátomat és a kesztyűmet, leteszem őket a padra, és lerúgom a gumicsizmámat. Lassan mozgok a házban, amit jobban ismerek, mint bármi mást az életemben. Világgyorsan végig tudok sétálni rajta lehunyt szemmel, és soha nem ütközöm a pult szélébe, a konyhaasztalba vagy apa nagy bőrfoteljébe. Bekötött szemmel is egyetlen perc alatt megtalálom a szobámat, és

ha egy meleg vizes palackkal a kopott, vékony lepedő alá bújok, újra tízéves lehetek. Odaérek a kővel kirakott falú konyhába, és üresen találom. A teáskanna a kék pulton áll egy üres csésze mellett. A kis sötét faasztalon Dorothy L. Sayers egyik krimije fekszik lefelé fordítva, a gerince megtört. Anya egy Lord Peter Wimsey-történet felénél tart. Jó érzés arra gondolni, hogy az író is Somerville-be járt, és a könyve anyán keresztül összeköt minket.

Kétszer jobbra fordulok, és odaérek George szobájába, ahol a legnagyobbak az ablakok, hogy kilásson, amikor a szíve gyengesége miatt nem tud felkelni. Időnként olyan kétségbeesetten kapkod levegő után, hogy az ajka furcsa kék árnyalatúvá válik. Ez az ablak jelenti számára a világgal való kapcsolatot.

Amikor a szobájába érek, látom, hogy az ágyában csak összenyomott párnák és gyűrött takarók vannak.

A szívverésem a fülemben dübörög. Talán elrohantak a kórházba, és senkinek nem volt ideje szólni nekem? Már korábban is történt ilyen.

Anya hangját hallom, aki az ajtónál terem, és olyan szorosan ölel át, mintha satuba fogna.

– Megjöttél!

– Hol van George?

Az öcsém üres ágyára mutatok. Anya elfordítja rólam a tekintetét, hogy végigpásztázza a szobát. Megrémülve George nevét kiáltja, ahogyan én is, de az öcsém nem válaszol. Együtt rohanunk végig a kis házon, ami nem tart tovább, mint amennyi idő alatt még háromszor a nevét kiáltom.

Anya kivágja a bejárati ajtót, és kidugja a fejét.

– Csak a te lábnyomodat látom a hóban – mondja, és megkönnyebbülést hallok a szavaiból.

Visszarohanok George szobájába, és benézek az ágya alá. Aztán észreveszem, hogy a szekrény ajtaja résnyire nyitva van.

– Anya, nézd! – kiáltom, miután kirántom az ajtót.

George ott kuporog, a térdét a mellkasához húzza, és kék szemével egyenesen ránk néz.

– Megs! – kiáltja, és kiugrik a szekrényből.

Olyan szorosan ölelem át, ahogy bírom anélkül, hogy eltörjem a mellkasában és a vállában lévő kis csontokat.

– Georgie Porgie! – örvendezek.

Felemelem az öcsémet, aki a nyakam köré fonja a karját. Magával ragad a szekrényben lévő rózsás tasakok illata, és belélegzem. George olyan kicsi és törekeny! Belém kapaszkodik, én pedig őbelé. Gyengéden az ágyába fektetem, közben a nyakamba kapaszkodik, amíg nevetve meg nem puszirom az arcát. Az állához húzom a takarót, közben anya óriási megkönnyebbüléssel néz rá.

Leülök George ágyának a szélére, a súlyomtól felém lejt a matrac.

– Megkaptam a leveledet. Olyan szépen mesélted el a történetet apáról és a birkáról, amit a kertben kergetett! Mikor tanultál meg ilyen jól írni?

George elvigyorodik. A haja olyan fehéresszőke, mintha gyapotból lenne. A szürkület az ablakoknak támaszkodik, mintha csatla-kozni szeretne hozzánk a szobában. Felkapcsolom az öcsém éjjeli lámpáját.

– George – mondom halkán –, miért bujkáltál odabent?

– Én nem bujkálok, hanem álmodozom – válaszolja, és kinéz az ablakon, mintha látna valamit, amit mi nem. – Elképzelek dolgokat.

Anya rám néz, és bólint, hogy kövessem a konyhába.

– Mindjárt jövök. – Pusztit adok George arcára, ő pedig lehunyja a szemét.

Anya a tűzhelyre teszi a teáskannát, néhány pillanatig csendben figyeli, aztán könnyes szemmel felém fordul.

– A miatt a könyv miatt bújjik be mindig a szekrénybe. Újra és újra azt a történetet olvassa, semmi más nem érdekli. Még a kedvenceit sem akarja már, a *Nyúl Pétert* és a *Bikkmakk Mókus kalandjait*. Most minden Narniáról és az oroszlánról szól, meg a négy gyerekről, akik a háború alatt a szüleiktől külön élnek. Csak a varázslatok, a boszorkányok és a beszélő állatok számítanak, semmi másról nem akar beszélni.

– Olvastad már?

– Nem, még nem. Dottie nagynénéd adta be néhány napja. Ez egy új gyerekkönyv attól a szerzőtől, aki az egyetemen tanít.

– Igen, C. S. Lewis... – válaszolom. – Van egy másik könyve, a *Csürcsavar levelei*, egyidőben mindenhol az volt a téma. Úgy hallottam, még több könyve lesz.

– Hát, jobb, ha siet. Kétlem, hogy az öcséd... – Könnyek gyűlnek a szemébe, és a kézfejevel lesöpri őket.

– Anya, ne mondj ilyeneket, kérlek!

– Ez az igazság.

– Ezt nem tudhatod.

A teáskanna fűtyül, és anya forró vizet önt a csészébe az ezüstsűrőbe fészkelte tealevelekre. Nézi, ahogy a gőz felszáll.

– Menjünk most már! Fogd a csészédet, és indulás az öcsédhez!

Szorosabban összehúzza magán a kopott szürke pulóverét. Begombolja a nyakánál, mintha az apja régi bárányainak a shetlandi gyapjújával tartaná össze magát. Megpuszilom a kipirult arcát, ő pedig elővesz egy vászon zsebkendőt, megtörli a szemét, majd trombitáló hangon belefújja az orrát. Mindketten nevetünk.

– Most már menjünk! – mondja.

George szobája jó meleg. Napközben ez a ház napsütötte része, nyaranta néhány héten keresztül elviselhetetlen, télen viszont kellemes. Tökéletes négyzet alakú (és én aztán tudom, milyen a tökéletes négyzet), elefántcsontszínűre festett vakolt falakkal. Az egyszemélyes ágyat Devonshire nagyapánk maga készítette tölgyfából. A sarkaiban négy oszlop van, amelyek úgy tekerednek és magasodnak felfelé, mint a Magdolna-torony oszlopai. A kézzel megmunkált tölgyfa padlót gyapjúszőnyeg borítja, bolyhos a ritkán taposott helyeken, és lapos ott, ahol újra és újra végigmegyünk rajta. Az ágyon a kék és zöld csíkos takaró magasra fel van húzva a ropogós fehér vászonlepedőn, amit anya mindig simára vasal. Az ágyal szemben, az ablakok között áll a szekrény, ami egykor anya húgáé, Dottie-é volt, aminek a faajtóiba egy erdei tisztás fáit és madarait faragták. Arra gondolok, hogy mindezek a dolgok mennyire a családunk részei, mindegyik a Devonshire vagy a MacAllister vonalon keresztül jutott el hozzánk.

George arca nyugodt, pillekönnyen támaszkodik a párnájára, mintha nem lenne elég súlya ahhoz, hogy behorpadjon tőle a benne lévő toll. A szeme be van csukva, nézem, ahogy alszik, könnyedén lélegzik ki-be.

– George – suttogom.

Kinyitja a szemét, és szélesen elvigyorodik.

– Tudtam, hogy hazajössz, ha kérem. Mondtam is anyának.

– Miért ne jöttem volna? – Megfogom a kezét.

– Anya azt mondja, túlságosan lefoglal a tanulás. A matematika-vizsgák nagyon nehezek, azt mondja.

– Azok, de én itt vagyok.

– Szeretném, ha megtennél nekem valamit. – Olyan a hangja, mint egy öregemberé, vagy ha nem is öreg, akkor pont olyan, mint apáé.

- Bármit. – Lehuppanok az ágya melletti kemény faszékre.
- Láttad már őt valaha? – kérdezi.
- Kit?
- Az embert, aki Narniáról írt. A férfit, aki azt a könyvet írta.
- C. S. Lewist. Igen, elég gyakran látom. Gyorsan sétál a pipájával és a sétatálcájával a High Streeten és a Parks Roadon, mintha mindig majdnem lekésne valamiről.
- Szeretném, ha feltennél neki egy kérdést.
- George, én nem igazán ismerem őt. Csak úgy láttam jönni-menni. A Magdalen College-ban tanít, és oda nem engednek be lány diákokat. Én a Somerville-be járok. Egy mérföld és világok választják el a kettőt egymástól.
- Akkor is ugyanaz a kettő. Az Oxfordi Egyetem.
- Ezzel nem tudok vitatkozni. És amúgy sem vagyok az a vitatkozó fajta.
- Mit akarsz, mit kérdezzek tőle?
- Honnan jött Narnia?
- Nem értem.
- Olvastad már? – Ezt úgy kérdezi, mintha a kérdése lenne a válasz. Megrázom a fejem.
- Ez egy gyerekeknek szóló könyv. Én a fizikáért rajongok, és azért, ahogy a számok összetartják a világegyetemet. Einstein elméleteiről tanulok, és... Nem volt időm elolvasni valami gyerekkönyvet.
- Ritkán tévedsz, nővérem, de most igen. Ez nem egy gyerekkönyv. Lehet, hogy a borítóján annak látszik, de ez a könyv mindenkihez szól. Kérlek, Megs! Tudnom kell, hogy Narnia létezik-e.
- Természetesen nem létezik. Ez csak egy mese, mint a *Bikkmakk Mókus kalandjai* és az a másik történet, amit te is szeretsz. Tudod, a lányról, aki beleesett egy földbe vajt lyukba...

– Alice – válaszolja az öcsém –, de ez más. Tudom, azt hiszed, hogy az egész világot valami matematikai képlet tartja össze. – A hangjában szokatlan bosszúság van. – De én sokat gondolkodtam ezen, és szerintem a világot a történetek tartják össze, nem azok az egyenletek, amiket bámulsz.

Ritkán dühös, és ez talán nem is düh, hanem valami szikra vagy gyorsan fellángoló érzés.

– Jól van, na, értem én. – Érzem, ahogy felhúzódik a szemöldököm. – Biztosan komolyan elgondolkodtál ezen a dolgon.

– Kérlek! Csak kérdezd meg Lewis professzort, Megs! Ez a könyve más. Olyan valóságos, mint apa almafája odakint vagy anya virágai vagy akár ez a ház. Tudnom kell, honnan származik!

George-nak nem kell többet mondania, mert rájövök, hogy a válasz, amit akar, élet-halál kérdés számára. Ha a kisöcsémnek tudnia kell, honnan származik Narnia, akkor én kiderítem.

– Megkérdezem tőle, ígérem.

Attól a pillanattól kezdve a hétvége úgy csúszik ki a kezem közül, mintha a reggeli ködbe próbálnék kapaszkodni. George-dzsal maradok, és addig tanulok, amíg már ég a szemem. Régi gyapjúpulóverben és szőrös papucsban bolyongok a házban. Néha a többiekre gondolok az egyetemen, akik ezalatt valahol beszélgetnek, és úgy érzem, nagyon elszakadtam tőlük. Nem arról van szó, hogy én ne akarnék a legújabb divat szerint rakott szoknyát és csinos kardigánt hordani és okos eszmecserét folytatni egy jóképű, mellényt viselő fiúval, de egyszerűen nem ilyennek születtem. Az egész olyan kellemetlen. Nem értem, hogy a lányok hogyan rakják a hajukat elegáns lófarokba, hogy van bubifrizurájuk, miközben az én sötét fürtjeim vadul repkednek a szélben kerek arcom körül. Az ő bőrük sima és porcelánszínű, míg az én arcomon és orromon lévő szeplőket a puder sem

fedti el. Aranyosnak neveznek, hallottam őket. De szépnek nem, annak soha. A matematikát nem érdekli, hogyan nézek ki, vagy hogy mit viselek, és én egész hétvégén arra koncentráltam. Vasárnap, közvetlenül az indulás előtt leülök, és kinyitom a könyvet, amiért úgy rajong az öcsém, ami miatt elbújt a szekrényben, és faunokról, hódokról meg mindenféle téli világról mesélt, ahol soha nem jön el a karácsony.

– Olvashatok neked, mielőtt elmegyek a vasútállomásra – mondom neki. – Szeretnéd?

Elmosolyodik.

– Igen.

– „Valamikor századunk elején élt négy kisgyermek, Peter, Susan, Edmund és Lucy...”¹

Csak pár percet akarok olvasni, hogy megmutassam neki, nem vágok fel úgy a matekossal, és ugyanolyan jól el tudok olvasni egy mesét, mint bárki más. Pár percet mondtam.

Csak egypárat.

Órákkal később nézek fel a könyvből, már lekéstem a vonatomat. Az utolsó oldalak visszhangzanak a szobában, a könnyeim elhomályosítják az utolsó sorokat, és megértem az öcsémet. Mindent megérték.

Ki kell derítenünk, feltétlenül ki kell derítenünk, honnan jött Narnia.

¹ Fordította: K. Nagy Erzsébet.

HÁROM

ISTEN HOZTA A KILNSBEN!

HÁROM NAPJA ÍGÉRTEM MEG GEORGE-NAK, hogy felteszem a kérdését Mr. Lewisnak. És ez a harmadik alkalom, hogy behatoltam a birtokára, a Kilns² területére. A decemberi hó úgy veri vissza a napfényt, mint a flitterek. A ház mögötti befagyott tó a fény és az árnyék ezüstszürke korongja. Egy nagy sziklán ülök, ami néhány méterről úgy mutat, mintha egy óriás feje lenne eltemetve a téli fehérség halmában. A hideg átszivárog a nadrágomon, de nem érdekel. Elbűvöl az Oxfordshire közepén fekvő erdő csendes és misztikus jellege. Valósággal rabul ejtett ez a hely, ami a legvarázslatosabb, amit valaha láttam, még ha nem is hiszek az ilyesmiben.

Pontosan azt tettem – vagy majdnem azt –, amire George kért, és felkutattam C. S. Lewist, a Magdalen College angolirodalom-tanárát. Egyenesen a Magdalenre mentem volna, de ott nem fogadnak

² A Kilns (jelentése: kemence) az egykori téglagyár helyén épült, a kertben lévő tó egy elöntött agyaggödör. Lewisék 1930-ban vásárolták meg a Kilnst, ami jelenleg a C. S. Lewis Alapítvány tulajdonában van, és tanulmányi központként működtetik.

női diákokat. Többnyire inkább lánynak néznek, nem pedig nőnek, állandóan emlékeztetnek a fiatalságomra és az apró méretemre. „Kis hölgy”-nek, „drágám”-nak és „aranyoskám”-nak hívnak. Szeretném látni, hogyan oldanak meg olyan hosszú egyenleteket, mint a karjuk. Kétlem, hogy képesek lennének rá.

Végül ahelyett, hogy megrohamoztam volna a Magdalen kapuit, úgy döntöttem, hogy elmegyek az egyik híres előadására. Bár épp egybeesett a tanulócsoportom időpontjával, mégis ott találtam magam a High Street-i Examination Schoolsban egy Edmund Spenser meséiről szóló előadáson. Nem igazán érdekelt a téma, de meg akartam hallgatni Mr. Lewist, és gondoltam, megpróbálom feltenni neki az egyetlen kérdést, ami számomra fontos volt: George kérdését.

Mr. Lewis a poros, zsúfolt előadóterembe szélrohamként érkezett – egy fekete kabát, egy kalap és hideg levegő áramlott be vele együtt. A terem csordultig tele volt lelkes diákokkal, egyesek az ablakpárkányokon ültek, mások a terem hátsó részében álltak. Mr. Lewis az előadói pulpitushoz lépett, még mindig a sálját bontogatta, de most már a fekete talárjában állt ott. Dübörgő basszus hangján azonnal elkezdett Mr. Spenserről és a *The Faerie Queene* (A tündérr királynő) című eposzáról beszélni. „Talán hallod, ahogy angyal dalol – vagy buja szatírral találkozol...”

Olyan határozottan és tisztán beszélt, hogy minden szavát értettem. Amikor már majdnem befejezte a beszédét, fogta és felöltötte a kabátját meg a kalapját, nyakába tekerte a sálját, és amíg ki nem lépett az ajtón, mindvégig előadást tartott.

Az előadása végére valóban egy kicsit jobban érdekelt Edmund Spenser és a munkássága, a középkori motívumok felelevenítése, és megértettem, hogy egy költőnek erkölcsi tanítónak kell lennie.

Mr. Lewis már csak ilyen: a beszédével villámgyorsan megragadja az elmét.

Az előadás után tisztes távolságból követtem őt. Majdnem futva gyalogolt a város utcáin, a sétapálcáját titkos ritmusban lóbálva. A Magdalen mögül a London Roaddal párhuzamosan futó, Cuckoo Lane-nek nevezett ösvény felé sietett. Megpróbáltam lépést tartani vele a kerteken át vezető, félreeső és fallal körülvert átjárón, majd fel a dombon Headington felé. Biztonságos távolságból követtem, és kifulladtam a könyveimet cipelve. Bájos, rejtett útvonal volt ez. Egy falakat összekötő boltív alatt haladtunk el, ahol vadul nőtt a borostyán, és az volt az érzésem, mintha a világ csak kőből, indákból és rejtett zugokból állna. A keskeny Cuckoo Lane összekötötte Headingtont Old Headingtonnal, és úgy tűnt, csak néhány kiválasztott embernek szánták. Ekkor éppen én is közéjük tartoztam.

Végigbaktattam a dombon felfelé, egészen a házáig. Próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat, kinyögni az egyetlen fontos kérdést, de nem történt semmi. Nem vett tudomást rólam, a gondolatai ott jártak, ahol egy író gondolatai járhatnak. Mielőtt észbe kaptam volna, átlépett a Kilns kapuján, és eltűnt.

Már harmadik egymást követő este ülök ebben az erdőben a téglaháza mögött, és próbálom összeszedni a bátorságomat, hogy beszéljek vele. Ez eddig nem jött össze. Kísértést érzek, hogy kitaláljak egy mesét, és azt mondom George-nak, hogy Narnia egy fantasztikus történeteket tároló dobozból származik, amit Mr. Lewis a dolgozószobájában őriz. Azt mondom majd neki, hogy Mr. Lewis varázslatos ember, és saját forrásai vannak, amiket nem hajlandó felfedni.

De nem hazudhatok George-nak. Soha nem hazudtam, és most sem fogom elkezdni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ezen a délutánon busszal érkeztem a Kilnshez, és bámulom a dimbes-dombos, fenyővel és égerrel sűrűn benőtt, szikláktól és fatörzsektől göröngyös területet. A Kilns az egyetemtől teljesen távol álló világnak tűnik. Ez nem éppen Narnia, nem vagyok annyira eltévedve, hogy azt higgyem, besétálhatok az író birtokára, és találok egy tornyos kastélyt meg egy fehér boszorkányt. De van egy-két lámpaszlop az út mentén, és a fák valóban úgy néznek ki, mintha alvó erdei nimfáknak adnának otthont. A befagyott tó lehet az, ahol Lucy öszszefutott Hód mamával. Mármint, ha jól hunyorogva nézzük...

A mozdulatlan levegőn keresztül meghallottam a szerző házában lakók hangját, és már kezdtem megkülönböztetni őket. Ott lakik a két Lewis fivér és egy Paxford nevű férfi, akinek olyan gyorsan pörög a nyelve, hogy alig tudom megkülönböztetni a kusza szavait. Paxford gondozza a területet, ő ülteti és metszi a növényeket, tisztán tartja a kertet. Kétszer sétált el a közelemben, és nem vette észre, hogy ott bujkálok. Hatalmas a keze, teljesen megbabonázott a mérete, amikor láttam, hogy levágott egy ágat, ami eltakarta a kis tóra nyíló kilátást.

C. S. Lewist Jacknek hívják, a bátyját pedig Warnie-nak, de az igazi nevét nem tudom. Gyanítom, ezek a testvérek – annak ellenére, hogy számomra eléggé idősnek tűnnek – megértenék, hogy mit keresek itt a birtokukon, és miért kuporgok egy kövön, mert láthatóan úgy szeretik egymást, mint George és én. Megértenék a bánatomat és a félelmemet. De talán soha nem fogják megtudni, mit érzek, mert a birtokháborítás nem tűnik a legjobb útnak egy barátság kezdetéhez.

Csak egyszer láttam őket.

Az első két alkalommal, amikor eljöttem, órákig maradtam. Minden egyes órával egy picit nőtt a bátorságom, miközben a lábujjaim egyre jobban átfagytak. Rövidesen elég bátor leszek ahhoz, hogy a